

Hasiči

Jednoho prázdninového dne jsem šel na procházku lesem ke starému hradu. Když jsem byl na cestě pod ním, všiml jsem si kouře, který stoupal z hradu. Rozhlížím se kolem sebe, jestli je tu nějaký dospělák, ale nikde nikdo. Tak jsem rychle popadl mobilní telefon, ve stresu jsem si však nemohl vzpomenout na číslo hasičů. Zavolał jsem proto na tísňovou linku 112. „Dobrý den. Tady tísňové linka, potřebujete s něčím pomoci?“ „Zahlédl jsem kouř, který stoupá z prostoru hradu“, nahlásil jsem do mobilu. „Dobře, hned to zařídím“, ozval se hlas z telefonu. A skutečně. Během deseti minut byla na místě výjezdová jednotka hasičů.

Po příjezdu na místo hasiči provedli průzkum, rozvinuli hadice a začali hasit. Protože požár začal nabývat na velikosti a hasičům začala docházet voda v cisternách, byli nuceni přivolat ještě další taturu s vodou. Oheň byl po několika hodinách uhašen, ale přesto u místa požáru zůstala hlídat jedna cisterna s několika hasiči.

Za mou duchapřítomnost mě pozval velitel zásahu na prohlídku hasičské zbrojnice. S radostí jsem pozvání přijal, a tak jsem se blíže seznámil s prací hasičů. Byl jsem překvapen, co všechno musejí hasiči umět. Chtěl jsem se taky stát hasičem. Jediné, co mě nepotěšilo, bylo, když mi velitel řekl, že abych se mohl stát hasičem, tak musím mít maturitu. Škola mě moc nebaví, ale přesto jsem se jí začal více věnovat.

A tak podle rodičů hasiči zachránili nejen hrad, ale i mé vysvědčení.

Vojtěch Mareš

8. třída

ZŠ Ratibořské Hory